

*Légy szerelmes,
törd meg az átkot!*

A CURSE SO DARK AND LONELY

sötét, magányos átok

fine 
selection

A szépség és a szörnyeteg új köntösben

BRIGID KEMMERER

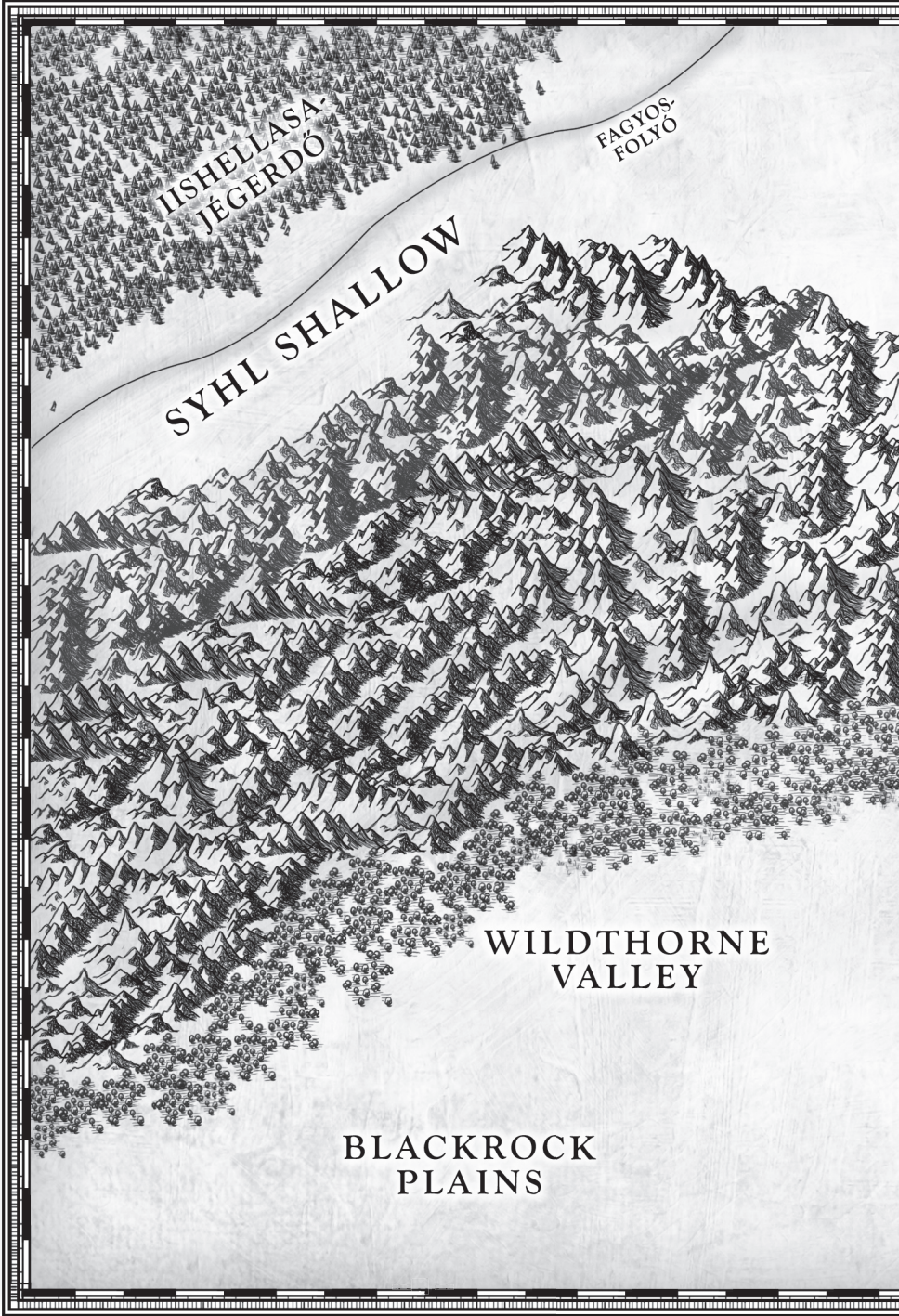
BRIGID KEMMERER

A
CURSE
SO
DARK
AND
LONELY
sötét, magányos átok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Új családomnak a Stone Forge Crossfit edzőteremből
Köszönöm, hogy megmutattátok, mennyivel erősebb lehetek*



ISHELLASA-
JÉGERDÖ

FAGYOS-
FOLYÓ

SYHL SHALLOW

WILDTHORNE
VALLEY

BLACKROCK
PLAINS

EMBERFALL

NORTH
LOC HILLS

VALKINS VALLEY

◆ HUTCHINS
FORGE

◆
VASRÓZSA-
KASTÉLY

◆ CSALÁRD
VADKAN
FOGADÓ

◆ SILVERMOON
HARBOR

CASTELLAN-
ÖBÖL

◆ COBALT
POINT

RUSHING-ÖBÖL

OCEÁN



ELSŐ FEJEZET



RHEN

VÉR VAN A KÖRMÖM ALATT. Kíváncsi lennék, ezúttal hány embert öltem meg.

Az istálló melletti hordóba dugom a kezemet. A jéghideg víz a bőrömbbe mar, ám a vérfoltot nem mossa le. Kár idegeskednem, hiszen egy óra alatt lekopik, de akkor is zavar. A vér. A tudatlanság.

Valahol a hátam mögött paták csattognak a macskakövön, csengős kantár csilingel.

Hátra sem kell fordulnom. Az átmenet ideje alatt az őrparancsnok végig a nyomomban van.

Őrparancsnok. Mintha akadna bárki is, akinek Grey parancsolhatna. Mintha nem kényszerből kapta volna a címet.

Lerázom a vizet a kezemről és megfordulok. Grey alig néhány méternyire tőlem kantárszáron vezeti Vasszívet, a leggyorsabb lovat. Megállnak. Az állat erősen fújtat, a hajnali hideg ellenére a szügye és a fara is csupa verejték.

Amióta csapdába estünk, Grey külseje csupa meglepetés. Ugyanolyan fiatal, mint aznap, amikor felvették a királyi gárdába, sötét

haja kissé zilált, az arca ráncatlan. Az egyenruháját mintha ráöntöték volna: minden csat és szíj a helyén, fegyverzete fehéren ragyog a félhomályban.

Egykor mohóság, kalandvágy csillogott a szemében.

Tüzes dac.

Ez a csillogás mára jócskán megkopott, az átok egyedül ezt nem kímélte.

Azon tűnődöm, vajon Greyt is megriasztja-e a külsőm változatlan-sága.

– Mennyi? – kérdezem.

– Egy sem. Ezúttal minden embered biztonságban van.

Ezúttal. Akár meg is könnyebbülhetnék. De nem megy. Az embe-reim hamarosan megint veszélybe kerülnek.

– És a lány?

– Elment. Szokás szerint.

A kezemen éktelenkedő vérfoltra pillantok, a bordáim körül ismerős szorítás. Újból a hordó felé fordulok, és a vízbe merítem a kezemet. Olyan hideg, hogy szinte elakad a lélegzetem.

– Csupa vér vagyok, parancsnok. – Harag nyaldossa a szívemet. – *Valamit* mégis megöltem.

A ló, mintha veszélyt szimatolna, vad toporzékolásba kezd. Grey az állat felé nyújtja a kezét, hogy megnyugtassa.

Annak idején a lovászfíú csak meghallotta a hangomat, és már rohant is, hogy elvigye a lovat. Annak idején a kastélyban csak úgy nyüzsgtek az udvaroncok, a történetírók meg a tanácsadók, akik bármit megadtak volna, hogy elcsípjenek valami jó kis pletykát Rhen hercegről, Emberfall trónörököséről.

Annak idején egy egész királyi család nézte volna rossz szemmel a tombolásomat.

De most csak mi ketten vagyunk: én és Grey.

– Emberi vércsikot hagytam az erdőből kivezető ösvényen – mondja Grey teljes közömbösséggel. Már megszokta, hogy folyton dühöngök. – A ló jó tempót diktált, így végül egy szarvascsordára vetted rá magad a déli végeknél. Elkerültük a falvakat.

Ez megmagyarázza, miért van ilyen állapotban az állat. Ma este messzire kilovagoltunk.

– Beviszem a lovat – mondom. – Mindjárt hajnalodik.

Grey átadja a szárat. Mindig az utolsó óra a legnehezebb. Fáj, hogy ismét elbuktam. Mint mindig, most is csak arra vágyom, hogy legyen már vége.

– Van valami különleges kívánságod, milord?

Az elején még hetykén vágtam rá, hogy igen. Néha szőkét kértem, néha barnát. Dúskeblűt, hosszú lábút vagy darázsderekút. Megvendégeltem a lányt, udvaroltam neki, és ha nem viszonzotta az érzéseimet, már jött is a következő. Az átok eleinte jó mókának tűnt.

Keress egy széplányt, aki neked is tetszik, Grey, válaszoltam nevetve, mintha a herceg kerítőjének lenni különös kiváltságot jelentene.

Aztán átváltoztam: a szörnyeteg lerombolta a kastélyt, és borzalmas vérfürdőt rendezett.

Az első szezon végére az egész családom elpusztult. A szolgálkkal együtt. Csak hat őr maradt életben, akik közül kettő súlyosan megsérült.

A harmadik szezon elejére mindössze egy szolgálom maradt.

Grey még mindig válaszra vár.

A szemébe nézek.

– Nem, parancsnok. Bárki megteszi – felelem sóhajtván, és az istálló felé indulok a lóval, de félúton megtorpanok és hátrafordulok. – Kinek a vére volt az ösvényen?

Grey felemeli a karját, és felhúzza a ruhaujját. A hosszú vágásnyom még most is vérzik, a bíborvörös patakocska lassan csordogál lefelé Grey kézfejére.

Szívem szerint ráparancsolnék, hogy kösse be a kezét, de egy óra múlva, amikor felkel a nap, úgyis eltűnik a seb.

Csakúgy, mint a vér a kezemről meg a verejték a ló faráról. A macskakövek felmelegszenek a kora őszi napfényben, és a leheletem sem párállik tovább a hajnali hidegben.

A lány eltűnik, és újabb szezon veszi kezdetét.

Megint tizennyolc éves leszek.

Immár háromszázhuszonhetedszer.

MÁSODIK FEJEZET



HARPER

WASHINGTON DC OLYAN HIDEG, hogy az már bűn.

A fejemre húzom a kapucnit, de az anyag már lyukacsosra kopott, szinte semmit sem véd. Utálok őrszemesdit játszani, de még így is a bátyám járt rosszabbul, szóval nem panaszkodom.

Az utca végéből kiabálás és dudálás hallatszik. Legyűröm a remegést, és még jobban beleolvadok az árnyékba. Az előbb találtam egy régi feszítővasat a járda mellett, most megmarkolom a rozsdás fémdarabot, de akárki kiabált is az előbb, messze van tőlem.

Gyors pillantást vetek Jake telefonjára, az időzítő szerint még tizenhárom perc van hátra. Tizenhárom perc, és a bátyám végez, mehetünk kávézni.

Nem szórhatjuk a pénzt, de Jake-nek kell a levezetés, és azt mondja, hogy a kávé segít. Én csak felpörgök tőle, nem tudok aludni, aztán hajnali négykor kidőlok, és nem bírok bemenni a suliba. Most érettségiznék, de már annyit lógtam, hogy kár is izgatnom magam. Egy barátom sincs, aki hiányolna.

Amikor Jake-kel beülünk a nonstop büfé sarokasztalához, a bátyám kezében még percekig remegni fog a bögre. Aztán Jake elmondja, mi volt a feladata. Semmi jóra nem számíthatok.

Meg kellett fenyegetnem, hogy eltöröm a karját. Hátracsavartam a kezét. Majdnem kiugrott a válla. A gyerekei is ott voltak. Szörnyű volt.

Meg kellett ütnöm. Mondtam neki, hogy kiverem a fogát. Rögtön előszedte a pénzt.

Valami zenész csávó volt. Megfenyegettem, hogy eltöröm az ujját.

Nem akarom hallani, hogyan szedi ki belőlük a pénzt. A bátyám magas és erős, mint egy bika, de amúgy szelíd, finom hangú és kedves. Amikor anya megbetegedett, amikor apa nézeteltérésbe keveredett Lawrence-szel meg az embereivel, Jake vigyázott rám. Megengedte, hogy a szobájában aludjak, vagy kicsimpészett a házból és elvitt fagyizni. Ez akkor volt, amikor Lawrence „behajtói” apát fenyegették, folyton a nyakunkra jártak, hogy visszaszerezzék a pénzt, amit apa kölcsönként tőlük.

Aztán apa elment. Most Jake játssza a „behajtót”, hogy lerázza a bandát.

Lelkiismeret-furdalásom van. Ha csak rólam lenne szó, nem hagynám, hogy Jake ezt művelje.

De nem csak rólam van szó. Hanem anyáról is.

Jake azt mondja, több melót is vállalhatna Lawrence-nél. Hogy időt nyerjen. De ez azt jelentené, hogy *ténylegesen* meg kellene tennie mindazt, amivel most még csak fenyegetőzik. Azt jelentené, hogy bántania kell az embereket.

Abba belepusztulna. Látszik rajta, hogy már ez a munka is megviseli. Néha azt kívánom, bárcsak csendben iszogatóná a kávéját.

Ezt egyszer meg is mondtam neki, de jól felkapta a vizet.

– Neked csak *hallgatnod* kell! *Én* végzem a piszkos munkát! – Ke-
ményen, ingerülten beszélt, kis híján elcsuklott a hangja. – Szeren-
cséd van, Harper. Te csak *hallomásból* értesülsz a dolgokról.

Aha. Igazi mázlista vagyok.

De aztán elszégyelltem magam, mert Jake-nek igaza volt. Nem
vagyok sem gyors, sem erős. Egyedül az örködést lehet rám bízni.
A bátyámnak fontos, hogy beszámolhasson ezekről a félig-bántalma-
zásokról, így hát befogom a számat. Verekedni nem tudok, de hallgat-
ni igen.

A telefonra pillantok. Tizenkét perc. Ha Jake kifut az időből, az
azt jelenti, hogy valami gáz van, és nekem rohannom kell. Hogy ki-
menekítsem a házból anyát. Hogy elrejtőzzünk.

Volt, hogy csak három percünk maradt. Két percünk. De Jake vé-
gül mindig megjelenik, nehezen veszi a levegőt, és néha vércseppek
borítják a ruháját.

Egyelőre nem aggódom.

Rozsdalemezkek tapadnak az ujjbegyemre, miközben a jéghideg
feszítővasat forgatom. Mindjárt felkel a nap, de úgy átfagytam, hogy
észre sem fogom venni.

Lágy női kacaj hallatszik a közelből. Kikukucskálok a kapualjból.
Két ember áll a sarkon, az utcalámpa fénye épp csak súrolja őket.
A lány haja úgy ragyog, akár egy samponreklámban, és finoman
meglibben, amikor a tulajdonosa megtántorodik. A bárok három-
kor zárnak, de a lány a jelek szerint nem hagyta abba az ivászatot.
A superminijéhez meg a kigombolt farmerdzsekijéhez képest az én
pulcsim kifejezetten melegnek hat.

A férfi rendesen fel van öltözve, sötét ruhát és hosszú kabátot visel.
Azon morfondírozom, vajon zsaru-e, aki éppen egy éjszakai pillangóra

csap le, vagy egyszerű kuncsaft, amikor hirtelen felém fordítja a fejét. Visszabújok a kapualjba.

A lány harsány kacaja betölti az utcát. Vagy ennyire humorosnak találja a csávót, vagy merev részeg.

A nevetés alélt sóhajba fullad. Mint amikor kirántják a fürdőkád-ból a dugót.

Visszafojtott lélegzettel állok. Hirtelen síri csend támad.

Nem szabad leskelődnöm.

Nem szabad *nem* leskelődnöm.

Jake most nagyon dühös lenne rám. Hiszen dolgozom. Szinte hal-lom, ahogy rám förmed: *Ne avatkozz bele, Harper! Már így is nyaka-don a kötél!*

Igaza van, de attól, hogy agykárosodott vagyok, még lehetek kí-váncsi. Kilesek a kapualj mögül.

A szőkeség úgy lóg a férfi karján, félrecsuklott fejjel, akár egy ma-riionettbábu. A csávó a térdénél fogva felnyalábolja, és közben az ut-cát fürkészi.

Jake magán kívül lesz, ha kihívom a zsarukat. Hiszen ő sem legáli-san teszi, amit tesz. Ha a rendőrök szaglászni kezdenek, Jake veszély-be kerül. Ahogy én is. És anya is.

Mereven bámulom a hullámos szőke hajzuhatagot, a földet söp-rő ernyedte kart. Lehet, hogy a fickó emberkereskedő. Lehet, hogy a lány már halott – vagy nemsokára az lesz. De *semmit* sem tehetek.

Kibújok a sportcipőmből, nehogy zajt csapjak a hülye bal lábam-mal. Ha muszáj, elég fürge tudok lenni, de a nesztelen mozgást még gyakorolnom kell. Kirontok az utcára, és felemelem a vasdarabot.

A férfi az utolsó pillanatban hátrafordul, valószínűleg ez menti meg az életét. A feszítővas a feje helyett a vállán találja el. Nyögve előretántorodik. A lány elterül a járdán.

Felemelem a vasdarabot, hogy másodszor is lecsapjak, de a férfi gyorsabban magához tér, mint hittem. Kivédi az ütést, majd mellkasom könyököl és elgáncsol. Mire felocsúdnék, már zuhanok is. A testem a betonba csapódik.

A férfi mellettem terem, szinte rám veti magát. Ficáncolni kezdek. A csávó fejét nem érem el, de a csípőjét igen. Aztán átfogom a bordáit.

A férfi a csuklómnál fogva a járdához csapja a karomat. Nyüszítve hemperedek az oldalamba, de a támadóm rátérdel a jobb combomra. A szabadon maradt kezével lenyomja a mellkasomat. Ez fáj! Nagyon.

– Engedd el a fegyvert!

Akcentussal beszél, de nem tudom hova tenni. És most, ahogy fölé hajol, veszem észre, hogy fiatal, nem sokkal idősebb, mint Jake.

Még elszántabban markolom a vasat. A leheletem hatalmas, pánik fűtötte párafelhőkbe gyűlik körülöttünk. Pusztá kézzel rávágok a férfirra, de mintha egy szobrot csépelnék. A csávó egyre erősebben szorítja a csuklóm, a csontjaim szinte egymáshoz koccannak.

Feljajdulok, de összeszorított foggal tartom magam.

– Engedd el! – mordul rám újból a srác dühtől remegő hangon.

– Jake! – sikítom, remélve, hogy a bátyám már úton van felénk. A járdából jégtörök fúródnak a hátamba. Minden tagom fáj, de tovább küzdök. – Jake! Segítsen valaki!

Megpróbálom kikaparni a csávó szemét, de ő válaszul még szorosabban markolja a csuklóm. A tekintete az enyémbé fúródik, egy szemernyi habozást sem látok benne. Mindjárt eltöri a csuklóm.

Sziréna harsan a közelben, de már késő. Megint a srác arca felé kapok, de végül inkább nyakon ragadom. Vér serken elő a körömöm alól, és a srác gyilkos pillantást vet rám. Hirtelen világosodni kezd, az ég rózsaszínűvé változik, és narancssárga csíkok jelennek meg rajta.

A srác felemeli a szabadon maradt kezét. Nem tudom, mire készül:
megüt, megfojt vagy kitekeri a nyakam. Most már mindegy. Ennyi
volt. A napkelte dicsőséges fényénél lehelem ki a lelkemet.

De tévedtem. A srác nem üt meg.

Az ég viszont eltűnik.

HARMADIK FEJEZET



RHEN

ANAP ARANYLÓ FÉNNYEL VONJA be a nappali bútorait, árnyékokat a szőttesekre és a bársonyhuzatú székekre, amiken egykor a szüleim trónoltak. Néha, ha elég sokáig ülök itt, szinte érzem a jelenlétüket. Szinte hallom apám nyers, kioktató hangját. Anyám néma rosszállását.

Eszembe jut, milyen öntelt voltam.

Legszívesebben kisétálnék a kastélyból, és a szakadékba vetném magam.

De azzal sem mennék semmire.

Már kipróbáltam. Nem is egyszer.

Mindig itt, ebben a szobában ébredek, a napsütésben. A tűz már leégett, mint mindig, a lángok ismerősen ropognak. A kőpadló frissen felsöpörve, a bor és a serlegek szépen egymás mellé készítve várakoznak a kisasztalon. Grey fegyverei a szemközti széken lógnak, és várják, hogy a tulajdonosuk visszatérjen.

Mindig minden ugyanolyan.

A halottakat kivéve. Ők sosem térnek vissza.

A tűz pattogni kezd, és egy fahasáb lejjebb csúszik a kandallóban. Minden a megszokott menetrend szerint zajlik. Grey hamarosan visszatér.

Felsóhajtok. Jól begyakorolt szavak tolulnak a nyelvemre, bár néha eltart egy darabig, mire a lányok magukhoz térnek a bódulatból. Eleinte rettegnek, de már megtanultam, hogyan oszlassam el a félelmüket, hogyan búvöljem el őket és nyerjem el a bizalmukat.

Hogy aztán rögtön le is romboljam az egészet, amikor az ősz télbe fordul. Amikor a szemük láttára változom át.

A levegő feszültséggel telik meg. Kihúszom magam. Bár gyűlölöm az átkot, az életem végtelen ismétlődését, a lányok legalább egy kis változatosságot csempésznek a napjaimba. Önkéntelen kíváncsisággal várom, ma milyen mozdulatlan szépség csüng Grey karján.

Grey belép, ám ezúttal a földre teperi a lányt.

Aki nem mozdulatlan szépség. Sápadt, nincs cipője, és dühösen vájja a körmét Grey nyakába.

Grey káromkodva löki el a kezét. Vércsíkok szabdalják a torkát.

Felállok a székből, és az újdonság varázsa majdnem egy teljes pillanatra kizökkent a szerepemből.

– Parancsnok! Engedd el!

Grey legurul a lányról, és feltápáskodik. A lány arrébb kúszik, valami rozsdás fegyvert szorongat a kezében. Nehézkesen, ügyetlenül mozog.

– Mi ez? – A falnak támaszkodik, és talpra kecmereg. – Mi folyik itt?

Grey felkapja a kardját a székről, és olyan elszántsággal rántja ki a hüvelyéből, mint... már régóta nem.

– Sose aggódj, milord! Ez lesz a legrövidebb szezon.

A lány felemeli a rozsdás vasat, mintha az bármiféle védelmet jelenthetne egy gyakorlott kardforgató ellen. Sötét fűrtök göndörödnek

a csuklyája alatt, az arca fáradt, nyúzott, piszkos. Nem tudom, Grey sebesítette-e meg, de a bal lábára sántít.

– Majd meglátjuk. – A lány egyikünkéről a másikunkra néz. – Tudom, hol üsselek meg, hogy fájjon.

– Én is. – Grey felemeli a fegyverét és előrelép. – Azt elhiheted.

– Elég! – Grey még egy lányra sem támadt rá, de amikor látom, hogy nem tágít, élesebb hangot ütök meg. – Ez *parancs*!

Grey megáll, de nem teszi le a kardját, és egy pillanatra sem veszi le a szemét a lányról.

– Ne hidd – heveskedik –, hogy még egyszer megtámadhatsz!

– Nyugi – csattan fel a lány. – Lesz még rá alkalom.

Felvonom a szemöldökömet.

– Megtámadott téged? Grey! Hiszen feleakkora, mint te.

– Viszont annál temperamentumosabb. Nem is őt akartam választani.

– Hol vagyok? – A lány tekintete rám, Greyre, a kardra, végül a hátunk mögött lévő ajtóra vándorol. Elfehédett ujjakkal szorítja a rudat. – Mi ez az egész?

Greyre pillantok, és halkán odaszólok neki:

– Tedd el azt a kardot! Csak megijeszted vele.

A királyi gárda tagjai habozás nélkül engedelmeskednek, és ez alól Grey sem jelent kivételt. Visszacsúsztatja a fegyvert a hüvelyébe, de a dereka köré kanyarítja a kardtartó övet.

Nem emlékszem, mikor fordult elő utoljára, hogy Grey már a szezon első napján felfegyverkezett. Valószínűleg akkor, amikor még voltak emberei, és volt kit megvédenie.

A fegyver eltűnése valamelyest enyhíti a feszültséget. Kinyújtom a kezem, és olyan szelíden szólítom meg a lányt, ahogyan az ijedős lovakat szoktam az istállóban.

– Itt biztonságban vagy. Add ide azt a fegyvert!

A lány pillantása Greyre és a kard markolatán nyugvó kezére siklik.

– Majd ha fagy!

– Félsz Greytől? Ezen könnyen segíthetünk. – Greyre nézek. – Parancsnok! Utasítalak, hogy egy ujjal se nyúlj ehhez a lányhoz!

Grey hátralép, és karba fonja a kezét.

A lány némán figyeli a jelenetet, majd nagyot sóhajt, és óvatosan, a vasrudat maga előtt tartva, közelebb lép hozzám.

Ő is hallgat a jó szóra, mint a többiek. Felé nyújtom a kezemet, és bátorító pillantást vetek rá.

Újabb lépést tesz felém – ám hirtelen eltorzul az arca, elsötétül a tekintete, és támadásba lendül.

A kemény acél a derekamra sújt, közvetlenül a bordák alatt. Ördög és pokol, de fáj! Hétrét görnyedve hajolok előre, és mire felocsúdnék, a lány már a fejemet veszi célba.

Szerencsére én is majdnem olyan alapos kiképzést kaptam, mint Grey. Behúzom a nyakam, és elkapom a rudat, mielőtt az a fejemhez érne.

Már értem, miért nyúlt fegyverhez Grey.

A lány szeme lángol, dac ég benne. Ellököm magamtól, és megpróbálom kicsavarni a rudat a kezéből.

Ő azonban elengedi a vasat, én pedig azzal a lendülettel hanyatt esek. A lány zihálva az ajtóhoz botorkál, és kibiceg a folyosóra.

Hagyom, hadd menjen. A vasrúd a szőnyegre esik. Az oldalamba szorítom a kezem.

Grey nem mozdul. Karba font kézzel áll.

– Továbbra is azt akarod, hogy egy ujjal se nyúljak hozzá?

Volt idő, amikor nem merte volna megkérdőjelezni a döntésemet.

Volt idő, amikor rosszul esett volna, ami történt.

Nagyot sóhajtok, és összerezzenek, amikor kitágult tüdőm az oldalamon formálódó zúzódáshoz ér. Ami újdonságként indult, az időközben egyszerű fájdalommal silányult. Ha a lány már most menekülőre fogja, aligha bízhatok bármiben is.

Az árnyékok kissé elmozdultak, a megszokott útjukat járják. Volt időm megfigyelni őket.

Ha ez a szezon is kudarcba fullad, újra végignézhetem az egészet.

– Megsérült – mondja Grey. – Nem juthatott messzire.

Igaza van. Csak az időmet fecsérlem.

Bár *időm* az van bőven.

– Menj! – mondom. – Hozd vissza!

NEGYEDIK FEJEZET



HARPER

EGY HOSSZÚ FOLYOSÓN SZALADOK, a zihálásom mennydörgésként remegteti a dobhártyámat. Ez valami múzeum vagy műemléképület lehet. A zoknim folyton megcsúszik a márványpadlót övező bársonyszőnyegen. A falon faburkolat, a kőfalazat magasan ívelt mennyezetben folytatódik. A folyosó mentén véletlenszerű időközönként követik egymást a kovácsoltvas kilinccsel ellátott súlyos faajtók, de egyik sincs nyitva.

Nem állok meg, hogy benyissak valamelyiken. Rohanok tovább. Találnom kell valakit, vagy ki kell jutnom innen.

Egy kanyarhoz érve impozáns, széles, napsütötte lépcsősor tűnik fel előttem, ami egy tágas nagyterembe vezet. Akkora, mint a gimis tornatermünk. Sötét palapadló, hatalmas ólomüveg ablakok, kétszárnyú vasajtó. A falakon lilával, zölddel és pirossal szőtt kárpitok függenek, amiket itt-ott szikrázó arany- és ezüstsálak tarkítanak. A fal mentén süteménnyel és több tucat pezsgőspohárral megrakott asztalok sorakoznak. A sarokban fél tucat aranyozott fehér szék várakozik a kikészített hangszerek mellett.

Mintha esküvőre terítettek volna. Vagy estélyre. De az emberrablás láthatóan nem szerepelt a tervek között.

Semmit sem értek – de legalább találtam egy ajtót.

Hangos sípolás töri meg a csendet.

Jake időzítője.

A zsebembe nyúlok, előhalászom a telefont, és a villogó nullákra meredek. Elszorul a torkom. Nem tudom, Jake ép bőrrel megúsza-e.

Össze kell szednem magam. Szabad préda vagyok, és a könnyek csak összevizezik az arcomat. Ha biztonságba kerültem, felhívom a 911-et.

Megmarkolom a korlátot, és lefutok a lépcsőn. A bal lábam ügyetlenül mozog, majdnem összerogy alattam, de gondolatban megfenyegetem, hogy levágatom, ha nem juttat ki innen. Ez hat.

Amikor a sarokhoz érek, az összes hangszer felemelkedik a székekről.

Riadtan ugrok félre, félek, hogy még eltalál valami... ám hirtelen, minden átmenet nélkül, az összes hangszer megszólal. Szimfonikus zene tölti be a termet; az andalító dallam csupa fuvola, trombita és hegedű.

Ez valami trükk. Optikai csalódás. Valami mozgásérzékelős cucc, mint a vidámparkban.

Előrenyúlok és elkapok egy fuvolát, arra számítok, hogy vékony drótokra vagy láthatatlan damilszálakra rögzítették.

De nem. Az ujjaim úgy zárulnak össze a fémdarab körül, mintha csak a polcra emeltem volna le. Az acél úgy rezeg, mintha most is játszanának rajta. Nem kötöztek rá súlyt, nem elemmel működik. Hangszórót sem látok. Semmit.

Amikor a fülemhez emelem a fuvolát, hallom, hogy a hang a cső belsejéből jön.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hátrahőkölök, és ijedten eldobom a hangszert.

A fuvola a helyére pattan, és úgy lebeg a szék fölött, mintha egy láthatatlan zenész tartaná. A billentyűk fel-le mozognak.

Nagyot nyelek. Biztos csak álmodom. Bedrogoztak. Vagy mi.

Nem maradhatok itt. Ki kell jutnom innen.

Az ajtóhoz sietek, arra számítok, hogy zárva lesz – de nem. Egy márványemelvényen találom magam, meleg levegő kavargó körülöttem. Kétoldalt hosszú kőfalak terpeszkednek, a bejárati lépcső macskaköves ösvényhez vezet. Amerre a szem ellát, szépen nyírt pázsit uralja a terepet, amit itt-ott fák tarkítanak. Virágágyások. Egy hatalmas szökőkút vizet spriccel a levegőbe. A távolban dús, buja növényzetű, sűrű erdő.

Aszfaltnak nyoma sincs.

Az ajtó becsukódott mögöttem, a zár a helyére kattant, némaságba fullasztva a zenét. Itt nincs korlát, így hát vigyázva tipegek le a lépcsőn a macskakövekig. Az épület fölém tornyosul, a nagy krémszínű téglákat márvány- és kőtömbök tagolják.

Ez nem múzeum. Ez egy kastély. Méghozzá jó nagy.

És mégis, egy lélek sincs a környéken. Sehol senki, pedig az egész birtokot belátom. Fojtogató a csend. Sehol egy autó. Sehol egy zümmögő távvezeték. Sehol egy repülő.

Előkapom a telefont, és beütöm a 911-et.

A telefon méltatlankodva sípol. *Nincs vonal.*

Megrázom a készüléket, mintha ez megoldaná a problémát. Az egész kijelző szürke.

Nincs térerő. Nincs wifi. Nincs Bluetooth.

Felnyüszíték.

Azok a hangszerek maguktól játszottak.